

РЕШЕНИЕ № 69 ОТ 07.07.2023 Г. ПО ГР. Д. № 3851/2022 Г., Г. К., I Г. О. НА ВКС

Върховният касационен съд на Република България, Първо гражданско отделение, в съдебно заседание на осми юни през две хиляди двадесет и трета година, в състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ: М. С.

ЧЛЕНОВЕ: С. К. Г. Г.

при участието на секретаря Н. П. като изслуша докладваното от съдия С. К. гражданско дело № 3851 от 2022 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по **чл. 290-293 ГПК**.

Образувано е по касационна жалба с вх. № 296387/14.07.2022 г., подадена от Б. А. А. от [населено място] чрез процесуалния му представител адв. Б. А. Е. срещу **решение № 261842, постановено на 02.06.2022 г. от Софийски градски съд, ГК, IV-Е въззивен състав по в.гр. д. № 1959/2021 г.**, потвърждаващо решението на първоинстанционния съд, с което са отхвърлени предявените от Б. А. А. срещу К. Х. А. иск с правно основание **чл. 45 ЗЗД** за присъждане на сумата от 12698 лв., представляваща имуществена вреда от неизпълнение на съдебно решение за ползване на семейното жилище, находящо се в [населено място], кв. Княжево, [улица] през периода от 16.09.2018 г. до 21.01.2019 г. и иск с правно основание **чл. 31, ал. 2 ЗС** за присъждане на сумата от 10518.06 лв., представляваща обезщетение за невъзможността за ползване на същото семейно жилище през периода от 28.06.2018 г. до 28.01.2019 г.

Касаторът поддържа, че обжалваното въззивно решение е неправилно поради съществено нарушение на съдопроизводствените правила, нарушение на материалния закон и необоснованост. Навежда довод, че мотивите на съда относно едноличното ползване на семейното жилище от ответната страна са едностранчиви и не отчитат събраните по делото доказателства-признанията, направени от ответницата в производството по **ЗЗДН**; показанията на разпитаните по настоящето дело свидетели. За неоснователни счита мотивите на съда, че той не е бил препятстван да ползва семейното жилище, както и мотивите, основани на нотариалната покана от 30.01.2019 г. и изпълнителния лист, издаден по негово искане. Поддържа също така, че показанията на разпитаните по делото свидетели не са ценени според установените в **ГПК** правила. За неправилни счита и изводите на въззивния съд за неоснователност на предявения по реда на **чл. 45 ЗЗД** иск.

Допълнителни съображения излага в проведеното по делото открито съдебно заседание. Моли обжалваното решение да бъде отменено и вместо това предявените от него искове бъдат уважени изцяло. Претендира присъждане на направените по делото разноски за всички съдебни инстанции.

В писмен отговор в срока по **чл. 287, ал. 1 ГПК**, ответницата по касационна жалба К. Х. А. чрез процесуалния си представител адв. И. П., изразява становище, че касационната жалба е неоснователна по изложените в отговора съображения. Допълнителни съображения излага в проведеното по делото открито съдебно заседание както и в представени писмени бележки. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

С определение № 304/28.02.2023 г., постановено по настоящето дело, въззивното решение на

Софийски градски съд е допуснато до касационно обжалване по реда на **чл. 280, ал. 1, т. 3 ГПК** по въпроса по **чл. 57, ал. 2** или по **чл. 31, ал. 2 ЗС** следва да се квалифицира искът за обезщетение за ползване на семейното жилище от неползващия съпруг, на когото е предоставено ползването на семейното жилище срещу ползващия съпруг, на когото ползването на семейното жилище не е било предоставяно от съда, но той не спазва съдебното решение и отказва да се изнесе от семейното жилище както и по въпроса неизпълнението на съдебно решение представлява ли противоправно деяние и подлежат ли на компенсиране и установяване вредите от това деяние в самостоятелно исково производство, когато те не могат да се компенсират в изпълнителното производство по принудително изпълнение на решението.

По първия от така поставените въпроси настоящият състав на I г.о. на ВКС приема следното:

Когато ползването на семейно жилище, което е съобщствено между съпрузите, е предоставено на един от тях със съдебно решение или постигнато помежду им споразумение при прекратяването на брака, одобрено от съда, но другият съпруг не спазва съдебното решение, респ. споразумението и отказва да се изнесе от семейното жилище, неползващият жилището бивш съпруг може да претендира за плащане на обезщетение за ползването по реда на **чл. 31, ал. 2 ЗС**. Отправянето на нарочна писмена покана в тази хипотеза не е необходимо.

Съображенията за това са следните:

Както ВКС приема в своята практика, при наличие на сключен договор между всички съобщственици на обща вещ, уреждащ условията за ползването ѝ, не е необходима допълнителна писмена покана за плащане на обезщетение по **чл. 31, ал. 2 ЗС** (в този смисъл **решение № 154 от 10.06.2014 г. по гр. д. № 428/2014 г.** на I г.о. на ВКС). Това разрешение е относимо и при постигнато споразумение за ползването по реда на **чл. 51 СК**, когато семейното жилище е съобщствено между двамата съпрузи. Налице е знание за това кой да ползва жилището и постигнато съгласие за това.

Разрешението е приложимо и в хипотеза, при която ползването на съобщственото семейно жилище е предоставено на единия съпруг с решението за прекратяване на брака - и двамата съпрузи знаят кой следва да ползва жилището, т.е. че един от тях ползва по-голям обем от права, отколкото притежава.

В сходна хипотеза, когато на един съобщственик по реда на **чл. 32, ал. 2 ЗС** със съдебно решение е определена за ползване площ, по-голяма от неговия дял в съобщствеността, а на друг-по-малка площ, ВКС последователно приема, че ползващият по-голяма площ дължи парично обезщетение, съответстващо на гражданските плодове за частта, превишаваща неговия дял в съобщствеността и това обезщетение се присъжда с постановеното по реда на **чл. 32, ал. 2 ЗС** решение (в този смисъл **решение № 41 от 20.06.2011 г. по гр. д. № 415/2010 г.** на I г.о. на ВКС и **решение № 139 от 16.11.2015 г. по гр. д. № 2715/2015 г.** на II г.о. на ВКС). Допълнителна покана за плащане на обезщетение не е необходима.

По втория от така поставените въпроси настоящият състав на I г.о. на ВКС приема следното:

Неизпълнението на влязло в сила съдебно решение представлява противоправно поведение, доколкото всяка от страните е длъжна да се съобразява със силата на пресъдено нещо, с установителното, респ. изпълнителното или конститутивното действие на решението. Вредите от това противоправно поведение подлежат на установяване и компенсиране в самостоятелно исково производство, когато не могат да се компенсират в изпълнителния процес по принудително изпълнение на решението. Правните последици от неизпълнението на различните видове решения обаче не са идентични. Не съществува пречка по реда на **чл. 45 ЗЗД** да се претендира за неимуществени вреди. Принципно не може да бъде отречена и възможността да се претендира за обезщетение за имуществени вреди по реда на **чл. 45 ЗЗД** от неизпълнение на съдебно решение, но основателността на такава претенция следва да бъде преценявана винаги конкретно с оглед вида на подлежащата на изпълнение престация. Ако страната не изпълни доброволно осъдително съдебно решение за парично вземане, същото може да бъде изпълнено и принудително, като последиците от

забавеното изпълнение подлежат на обезщетяване по реда на **чл. 86 ЗЗД**. Осъдителното решение за предаване на недвижим имот, както и постигнато между страните в исков процес споразумение за такова предаване или за начина на ползване на съсобствен имот, също подлежи на принудително изпълнение, като при забавено изпълнение на решението, респ. споразумението собственикът на имота може да претендира по общия исков ред присъждане на обезщетение за лишаване от ползването в размер на равностойността на гражданските плодове, които би могъл да получи срещу възмездното ползване на имота, респ. разностите, които той самият би направил, за да си обезпечи ползването на имот от същия вид. Съдебната практика обаче категорично приема, че в подобна хипотеза правното основание, на което следва да бъде заявена тази претенция е **чл. 59, ал. 1 ЗЗД**, респ. **чл. 31, ал. 2 ЗС**, тъй като неизпълнението на съдебно решение, макар да представлява противоправно поведение, не може да бъде квалифицирано като деликт по смисъла на **чл. 45 ЗЗД**, доколкото в основата на тази претенция стои забраната за неоснователно обогатяване. На обезщетяване по реда на **чл. 45 ЗЗД** биха подлежали имуществени вреди, различни от обезщетението за лишаване от ползването.

По съществуто на правния спор Върховният касационен съд, като обсъди доводите на страните във връзка с изложените касационни основания и като извърши проверка на обжалваното решение по реда на **чл. 290, ал. 1** и **чл. 293 ГПК**, приема следното:

Б. А. А. е предявил срещу К. Х. А. иск за заплащане на сумата от 12698 лв., представляваща имуществена вреда от неизпълнение на съдебно решение за ползване на семейно жилище и сумата от 10518.06 лв., представляваща обезщетение за невъзможността за ползване на същото семейно жилище с твърдението, че с решение от 28.07.2016 г. по гр. д. № 9121/2016 г. на СРС бракът между страните бил прекратен, като страните са постигнали споразумение семейното жилище, находящо се в [населено място], кв. Княжево, [улица] да се ползва от него, но след влизането на решението в сила ответницата отказала да се изнесе. Поддържа, че е направил опит да съжителстват заедно в жилището в продължение на 2 години, но това се оказало невъзможно и през месец юни 2018 г. се наложило да го напусне. Твърди, че след изнасянето е наел стая в "Силвър хотел", тъй като нямал жилище и за периода от 16.09.2018 г. до 21.01.2019 г. заплатил сума в размер на 12698 лв., с която следва да бъде обезщетен. Поддържа, че следва да бъде обезщетен и с половината от размера на средния месечен пазарен наем за периода от 28.06.2018 г. до 28.01.2019 г., за който период би заплащал такава сума на ответницата, ако беше ползвал жилището, но в жилището останала да живее тя и съответно да го ползва.

В писмен отговор в срока по **чл. 131 ГПК** К. Х. А. оспорва така предявения иск, като поддържа, че при подписването на споразумението се е съгласила Б. А. да остане да живее в семейното жилище, тъй като той е следвало да осигури на децата друго подходящо жилище. Твърди, че в периода от месец март 2016 г. до декември 2016 г. е живяла под наем в [населено място], [улица], като през месец декември Б. А. заявил, че не може да им осигури обещаното жилище и доброволно кани нея и децата да заживеят заедно в семейната къща в Княжево. Твърди също така, че през месец юни 2018 г. отношенията им отново се влошили и тогава страните взели решение да отдадат къщата в Княжево под наем и с наемната цена да си обезпечат поотделно жилища, при което Б. А. напуснал къщата по собствено желание, а от лятото на 2018 г. тя и децата напуснали къщата и заживели в апартамента на нейната майка, но и двамата продължили да посещават къщата и през целия период Б. А. имал достъп до къщата и възможност да я ползва, тъй като има ключове от нея и негови лични вещи се намират в къщата и към настоящия момент. Поддържа, че ищецът е могъл да си наеме жилище вместо да отсяда в хотел, както и че претендираните разходи за ползване на хотелска стая са необосновано високи. Оспорва и представените фактури. Твърди също така, че кумулативното съединяване на двата иска е недопустимо, тъй като целта и на двата иска е да обезщетят съсобственика за лишаването му от правото да ползва съсобствената вещ в един и същи времеви период и едновременното им уважаване би довело до неоснователно обогатяване. Поддържа

също така, че до нея не е отправяна писмена покана, поради което предявената по реда на **чл. 31, ал. 2 ЗС** претенция не може да бъде уважена.

При така очертания предмет на спора въззивният съд е приел, че правната квалификация на спорното материално право за обезщетение за ползване не е по **чл. 57 СК** вр. **чл. 31, ал. 2 ЗС**, с който иск разполага бившият съпруг, който не ползва семейното жилище (в случая К. А.) срещу бившия съпруг, комуто ползването на това жилище е предоставено с бракоразводното решение (в случая Б. А.). Приел е, че предявеният от ищеца А. осъдителен иск е с правно основание **чл. 31, ал. 2 ЗС**, според който когато общата вещ се използва лично само от някои от съсобствениците, те дължат обезщетение на останалите за ползата, от която са лишени, от деня на писменото поискване. Според въззивния съд, тъй като се касае за претенция на неползващ съсобствения имот съсобственик срещу ползващ го съсобственик, изискуемостта на вземането за обезщетение е предпоставена от отправяне на покана.

Прието е, че в настоящия случай с оглед събраните по делото доказателства, не е налице хипотеза, при която ответницата ползва еднолично процесния недвижим имот и пречатства възможността на ищеца да ползва същия съобразно правата си, а оттам и че липсва основание за присъждане на претендираното обезщетение по **чл. 31, ал. 2 ЗС**.

Въз основа на събраните по делото доказателства въззивният съд е приел, че Б. А. и К. А. са бивши съпрузи, чийто брак е прекратен с влязло в сила на 28.07.2016 г. бракоразводно решение, постановено по гр. д. № 9121/2016 г. на СРС, с което е утвърдено и споразумение по **чл. 51, ал. 4 СК**, включващо ползването на семейното им жилище, според което жилището, находящо се на [улица] кв. Княжево - [населено място], е предоставено за ползване на Б. А..

Посочено е, че събрания по делото доказателствен материал не установява през процесния период от 28.06.2018 г. до 28.01.2019 г., следващ влизането в сила на бракоразводното решение, ответницата К. А. да е живяла в процесното жилище и да го е ползвала еднолично, пречатвайки ищеца да живее в него и да го ползва съобразно правата си, вкл. и съобразно предоставените му с бракоразводното решение права да го ползва изцяло, като липсва и отправена от ищеца до нея покана за плащане на претендираното обезщетение, доколкото изпратената от ищеца нотариална покана е връчена на ответницата на 11.03.2019 г., което следва изтичането на процесния период и поради това няма правно значение за основателността на предявения по делото иск по **чл. 31, ал. 2 ЗС**.

Според въззивния съд от събраните по делото гласни доказателства е установено, че ищецът се е изнесъл от жилището през пролетта на 2018 г., след което посещавал имота, като самият той отварял вратата на жилището (св. Д. Б. - съседка на процесния имот, живуща на [улица]). Взето е предвид, че по данни на св. Ел. П. (приятелка на ответницата от детските години) след развода на страните, в началото на 2017 г. Б. поканил К. да се съберат да живеят заедно заради децата и това траяло до м. юли 2018 г., когато свидетелката помогнала на К. да се изнесе от процесния имот, след което тя заживяла при майка си. Посочено е, че според св. М. през лятото на 2018 г. в къщата живяла К., а Б. и децата били на море - във Варна, около 3 месеца; че ищецът предал ключовете от имота на свидетеля, за да може да организира дребни ремонти по негово поръчение, да води майстори, да се грижи за кучето, да прибере личните му вещи, като при посещенията на ищеца в къщата ответницата не му пречела да влиза и всички помещения били отключени. Взето е предвид, че според св. М. през този период Б. А. живял в хотел "Силвър хотел" на [улица].

Посочено е, че тази фактическа обстановка не се опровергава от дадените от Цв. А., майка на ищеца, свидетелски показания (преценени при условията на **чл. 172 ГПК**), според които тя и синът ѝ напуснали процесния имот на 02.07.2018 г., когато заедно с децата му отишли в [населено място], тъй като същата свидетелства, че след престоя в [населено място] тя се върнала със служител на сина си на име В., който имал ключ, за да вземе своя и на Б. багаж.

Според въззивния съд обстоятелството, че посоченото трето лице има ключ от къщата

подкрепя твърденията на ответницата, че ищецът е имал ключ от имота и тя не е препятствала достъпа му до него през исковия период, с оглед на което е прието, че въз основа на гласните доказателства не се установява изискуемото от **чл. 31, ал. 2 ЗС** еднолично ползване на имота от ответницата и препятстването на ищеца да ползва същия съобразно правата си.

Взето е предвид, че в представената от ищеца нотариална покана се съдържа негово изявление, че през месец септември 2018 г., т.е. около три месеца след началото на исковия период, се наложило да напусне жилището поради невъзможност да съжителства с ответницата, което опровергава твърденията му, че още от 28.06.2018 г. ответницата ползва еднолично процесния имот. Прието е, че аргумент за противното се извежда и от обстоятелството, че изпълнителен лист за притезанието на ищеца да ползва бившето семейно жилище съобразно влязлото в сила на 28.07.2016 г. бракоразводно решение, е издаден едва на 14.03.2019 г., т.е. след края на исковия период, когато обективно фактичкото ползване на имота е наложило намесата на съдебен изпълнител за реализиране правата на ищеца по това решение.

За неоснователен е приет и предявеният от Б. А. иск по **чл. 45 ЗЗД**.

Изложени са съображения, че непозволеното увреждане се основава на нарушението на правната норма, изискваща от гражданите да не увреждат субективните права, имуществото и телесната цялост на другите физически или юридически лица, като в това се изразява и изискуемата противоправност на поведението на лицето, срещу което се претендира деликтно обезщетение.

Прието е, че в случая такава противоправност в действията на ответницата не е налице и липсва деликтно поведение на същата, поради което и само на това основание искът по **чл. 45 ЗЗД** подлежи на отхвърляне като неоснователен. Изложени са съображения, че неизпълнението на постановено от граждански съд решение може да бъде определено като недобросъвестно, неморално и т.н., но няма изискуемата за ангажиране на деликтна отговорност противоправност на това деяние.

Така постановеното въззивно решение е валидно и процесуално допустимо, но по същество частично неправилно като постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила (**чл. 12 ГПК** и чл. 236, ал. 2), както и при неправилно приложение на материалния закон (**чл. 31, ал. 2 ЗС** вр. **чл. 57 СК**).

При постановяване на решението си по предявения иск за заплащане на обезщетение за лишаване от ползване въззивният съд не е обсъдил всички събрани по делото доказателства в тяхната съвкупност и вследствие на това е достигнал до неправилен извод за неоснователност на така предявения иск.

Действително, както е посочено и в обжалваното решение, показанията на разпитаните по делото свидетели досежно обстоятелството дали ответницата е ползвала имота през исковия период, са противоречиви, като показанията на св. А., майка на ищеца, следва да се преценяват по реда на **чл. 172 ГПК**. В случая обаче следва да бъде взето предвид и обстоятелството, че в подадената от ответницата през 2019 г. молба по Закона за защита от домашно насилие се посочва, че страните са живели заедно в къщата до м. юли 2018 г., когато ищецът се изнесъл от къщата и отишъл да живее на друго място. Следва да се отбележи, че при подаването на молбата през 2019 г. К. А. е посочила като адрес за призоваване адреса на процесния недвижим имот (гр. София, кв. Княжево, [улица]), и са изложени твърдения за събития, осъществили се извън жилището, вкл. в периода от 28.06.2018 г. до 28.01.2019 г. (исковия период по настоящето дело) - твърдения за отправени заплахи чрез трети лица, сочещи, че в този период Б. А. не е обитавал процесния имот. Тези изявления, съдържащи се в подадена до съд молба за защита, следва да се приемат по настоящето дело като признание на факти, касаещи ползването на процесния недвижим имот. В нарушение на съдопроизводствените правила (**чл. 235 ГПК**) въззивният съд не е взел предвид тези изявления и е основал решението си само на показанията на разпитаните по делото свидетели.

Неправилно въззивният съд е приел, че аргумент за възможността ищецът да ползва имота следва да бъде изведен и от обстоятелството, че изпълнителен лист в полза на ищеца за въвод във

владение въз основа на влязлото в сила решение за прекратяване на брака, е издаден едва на 14.03.2019 г., без при това да вземе предвид, че молбата за издаване на изпълнителен лист е подадена на 22.11.2018 г., т.е. през исковия период и първоначално издаването на изпълнителен лист е било отказано - едва след подадена от Б. А. частна жалба отказът за издаване на изпълнителен лист е бил отменен и е било разпоредено издаването му.

Не е взето предвид и обстоятелството, че отношенията между страните са се влошили до степен съвместното живеене в процесния имот да стане невъзможно в началото на исковия период, данни за което се съдържат и в подадената от К. Х. А. молба за защита от домашно насилие. В подобна хипотеза обстоятелството, че ищецът е притежавал ключ от жилището не може да обоснове обективно наличие на възможност да ползва същото по предназначение докато ответницата живее в това жилище. Още повече като се има предвид, че с молбата, подадена по реда на **ЗЗДН** до съда е било отправено искане Б. А. А. да бъде задължен да не приближава жилището, находяща се в [населено място],[жк], [улица] на по-малко от 500 метра. При тези данни следва да се приеме, че са налице съвпадащи изявления на двете страни за наличието на влошени отношения, които са правили пребиваването на ищеца в жилището практически невъзможно. В подобна хипотеза за да се освободи от задължението за заплащане на обезщетение ответницата е следвало да напусне жилището, преустановявайки неговото ползване. По делото обаче, както вече беше отбелязано, не е установено по категоричен начин К. Х. А. да е напуснала жилището през лятото на 2018 г. и да е живяла в исковия период при своята майка, както поддържа в отговора на исковата молба.

Не е съобразено и обстоятелството, че ответницата по иска не е ангажирала доказателства в подкрепа на твърдението си, че между страните е било постигнато съгласие тя и децата да останат да живеят в жилището.

Следва да бъде съобразено и обстоятелството, че в отправената до К. Х. А. нотариална покана за заплащане на посочени суми за ползването на семейното жилище, се съдържа изявление на Б. А. А., че е напуснал жилището през месец септември 2018 г. Това изявление следва да бъде приравнено на признание на неизгоден за страната факт, направено в изходящ от касатора писмен документ.

От така извършения анализ на събраните по делото доказателства следва да се приеме, че предявеният по реда на **чл. 31, ал. 2 ЗС** иск е доказан по основание, като по делото е установено, че семейното жилище в периода от началото на месец септември 2018 г. до 28.01.2019 г. е ползвано от ответницата К. Х. А., макар ползването да е било предоставено на Б. А. А. с постигнатото между страните споразумение по **чл. 51 СК**.

По отношение на размера на дължимото обезщетение следва да бъде съобразено заключението на изслушаната по делото съдебно техническа експертиза, според което месечния наем за целия имот по време на исковия период възлиза на 1474 лв. При определяне на сумата, за която предявеният иск е основателен, следва да бъде съобразено на първо място, че имотът е съсобствен между страните като придобит по време на техния брак в режим на съпружеска имуществена общност, като съгласно **чл. 28 СК** при прекратяване на имуществената общност дяловете на съпрузите са равни. Следва да бъде съобразено и обстоятелството, че в жилището освен К. Х. А. през исковия период са живеели и децата на страните. По аналогия следва да намери приложение установеното в **чл. 57, ал. 2 СК** правило според което не се дължи наем за ползваната от ненавършилите пълнолетие деца жилищна площ. С оглед на това следва да се приеме, че предявеният от Б. А. А. по реда на **чл. 31, ал. 2 ЗС** иск е основателен за сума в размер на 1842.50 лв.

По иска с правно основание **чл. 45 ЗЗД**:

Както беше посочено по-горе, не съществува пречка при изпълнение на влязло в сила съдебно решение да бъде претендирано обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди, но във всеки конкретен случай следва да бъде съобразено естеството на съдебно признатата и подлежаща на изпълнение претенция, както и естеството на претендираните от изпълнението на

съдебното решение вреди. В случая по реда на **чл. 45 ЗЗД** Б. А. А. е предявил иск за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди с твърдението, че по причина неизпълнение на одобреното от съда споразумение между бившите съпрузи в частта, с която на него е предоставено ползването на жилището, находящо се в [населено място], кв. Княжево, [улица], е наел стая в хотел "Силвър хотел" и е заплащал суми за ползването на наетата стая. Както беше посочено по-горе в подобна хипотеза е налице неоснователно обогатяване и претенцията би могла да бъде уважена само на основание **чл. 31, ал. 2 ЗС**, доколкото жилището е съсобствено между страните. Предявеният по реда на **чл. 45 ЗЗД** в конкретния случай е неоснователен.

По реда на **чл. 293, ал. 2 ГПК** обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която предявеният от Б. А. А. по реда на **чл. 31, ал. 2 ЗС** иск е отхвърлен за сумата 1842.50 лв. и вместо това за тази сума искът бъде уважен. В останалата част обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора в полза на Б. А. А. следва да бъде присъдена сумата от 600.55 лв., представляваща направените по делото разноски, а в полза на К. Х. А. - сумата от 4649.21 лв., представляваща направените по делото разноски.

По изложените по-горе съображения, Върховният касационен съд, състав на Първо гражданско отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ въззивно **решение № 261842, постановено на 02.06.2022 г. от Софийски градски съд, ГК, IV-Е въззивен състав по в.гр. д. № 1959/2021 г.** в частта, потвърждаваща решение № 171837, постановено на 07.08.2020 г. от Софийски районен съд, 128 състав по гр. д. № 12400/2019 г. в частта, с която предявеният от Б. А. А. срещу К. Х. А. по реда на **чл. 31, ал. 2 ЗС** иск за заплащане на обезщетение за невъзможността за ползване на семейното жилище, находящо се в [населено място], кв. Княжево, [улица] за периода от началото на месец септември, 2018 г. до 28.01.2019 г. е отхвърлен за сумата от 1842.50 лв., както и в частта му за разноските и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА К. Х. А., ЕГН [ЕГН], от [населено място], кв. Княжево, [улица] на основание **чл. 31, ал. 2 ЗС** да заплати на Б. А. А., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1 (чрез адв. Б. А. Е.) обезщетение за лишаване от ползването на съсобственото жилище, находящо се в [населено място], кв. Княжево, [улица] за периода от началото на месец септември, 2018 г. до 28.01.2019 г. в размер на 1842.50 лв. (хиляда осемстотин четиридесет и два лева и 50 ст.), ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 01.03.2019 г. до окончателното заплащане.

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно **решение № 261842, постановено на 02.06.2022 г. от Софийски градски съд, ГК, IV-Е въззивен състав по в.гр. д. № 1959/2021 г.** в останалата част.

ОСЪЖДА К. Х. А. на основание **чл. 78, ал. 1 ГПК** да заплати на Б. А. А. сумата от 600.55 лв. (шестстотин лева и 55 ст.), представляваща направените по делото разноски за всички инстанции.

ОСЪЖДА Б. А. А. на основание **чл. 78, ал. 3 ГПК** да заплати на К. Х. А. сумата от 4649.21 лв. (четири хиляди шестстотин четиридесет и девет лева и 21 ст.), представляваща направените по делото разноски за всички инстанции.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: